

Hồi 45

Tình Thâm Hận Như Bể Nước Vụ Chảy Về Đông

Sông Vụ lớn rộng như thế mà nước chảy rất chậm nên chiếc thuyền kia cũng từ từ theo dòng nước trôi đi.

Thiếu nữ áo đen đứng ở trên bờ thở dài một tiếng rồi từ từ kéo miếng vải đen lên che mặt và âm thầm theo chiếc thuyền ấy.

Trong thuyền, một nam ba nữ thật là mỹ quyến của nhân gian cùng nhau đàn kịch ca hát, hoặc ngâm ca luôn mồm.

Lạc Dương làm gì có hứng thú ấy, nhưng chàng biết tính đàn bà hay hờn giận, cũng vì thế mà đã làm hỏng mất bao nhiêu đại sự?

Tuy vậy chàng vẫn phải cố nhịn để chiều lòng ba nàng, vì chàng đã bị nhiều bài học rồi, bây giờ chàng chỉ chiều chuộng họ để khuyên họ trở về Lư Toàn Cốc, như vậy mình mới rảnh tâm mà làm việc.

Nói mãi mới khuyên được Ngọc Trân và Ánh Hồng bằng lòng đi về. Mai Nhi tới đây cũng vì hai nàng, tất nhiên phải chịu trách nhiệm đi cùng với hai nàng về Lư Toàn Cốc.

Ba nàng cùng ra ngoài khoan nhảy lên trên mặt nước, tiến thẳng lên bờ và đi như bay mất dạng.

Lạc Dương như trút được gánh nặng, đứng ở mũi thuyền, nghĩ đến chuyện lãng Văn Võ, chàng cảm thấy việc của giang hồ quả thật phức tạp, khó xử hết sức.

Chàng đoán chắc đôi kỳ sĩ thần bí ở đó thế nào cũng là anh em họ Cao!

Lai lịch của anh em họ Cao như thế nào, đến giờ chàng vẫn chưa biết, và bọn họ thuộc chính hay tà phái chàng cũng không hay.

Nghĩ đến đó chàng bụng bảo dạ rằng: "Trong Văn Võ lãng bí mật ấy, không hiểu Phẩm Nhi còn sống hay đã bị giết chết rồi và tại sao anh em họ Cao bắt giữ họ như thế làm chi?..."

Những vấn đề đó khiến chàng nhưc đầu vầng óc.

Chàng đang ngăn người ra nhìn về phía trước, bỗng trong khoan có tiếng cười rất khẽ và rất huyền bí.

Lạc Dương kinh ngạc vô cùng vội vào ngay trong khoan, đã thấy trong đó có một thiếu nữ áo đen đang đứng, quay lưng về phía mình, chỉ trông sau lưng của nàng cũng đủ nhận ra nàng là một mỹ nữ rồi.

Thiếu nữ ở trong khoan từ từ quay người lại, lúc này chàng mới trông thấy rõ khuôn mặt của nàng đẹp tuyệt trần!

Nàng trông thấy chàng nhìn mình, liền nhếch mép cười, gật đầu chào và nói:

- Lạc thiếu hiệp, chẳng hay thiếu hiệp bằng lòng về người khách đột ngột này không?

Lạc Dương đeo mặt nạ da người nên có biến sắc mặt mà đối phương cũng không sao thấy được.

Chàng ho một tiếng và đáp:

- Tại sao cô nương biết tại hạ họ Lạc?

Thiếu nữ vẫn tủm tỉm cười và đáp:

- Chúng ta chả có duyên gặp nhau hai lần rồi là gì? Cả tối hôm nay nữa là lần thứ ba.

Tiếng cười và tiếng nói của nàng thật là mê hồn.

Lạc Dương không hiểu nàng nói như thế là có ý nghĩa gì? Chàng liền ngạc nhiên hỏi lại:

- Tại hạ nghĩ mãi mà vẫn không sao nghĩ ra là mình đã gặp cô nương ở đâu?

- Một lần ở bến sông Bành Trạch, một lần ở trước Thần Nữ miếu, như vậy chả là hai lần là gì?

Lạc Dương nghe nói trong lòng kinh hãi thâm và biết là nàng ta biết rõ lai lịch của mình rồi, có dấu giếm cũng vô ích, liền gật đầu đáp:

- Cô nương thông minh và sáng suốt như vậy, tại hạ rất lấy làm kính phục.

Nói xong, chàng mời nàng ngồi xuống và hỏi tiếp:

- Chẳng hay cô nương giá lâm có chuyện gì muốn chỉ giáo thế?

Thiếu nữ lạnh lùng nhìn Lạc Dương một cái rồi đáp:

- Tôi đến đây không có ý gì đối địch với thiếu hiệp cả, ngu huynh muội có thâm thù với lão tặc Khúc Tĩnh Bình và giặc sói đầu Kim Đỉnh, chúng tôi đã sắp đặt lâu năm mà chưa

ra mặt đối địch với chúng là vì muốn bắt chúng trọn lưới, không ngờ thiếu hiệp lại hiểu lầm ra tay ngăn cản...

Lạc Dương bụng bảo dạ rằng: "Ta có ngăn cản các người bao giờ đâu?"

Nghĩ đoạn chàng vội đáp:

- Tại hạ không có ý định như thế bao giờ cả nhưng người mà bị lệnh huynh bắt đi ở Thần Nữ miếu là người bạn thân của tại hạ, chúng tôi hai người tình như ruột thịt, vì vậy bắt buộc tại hạ phải ra tay cứu viện.

Thiếu nữ ngạc nhiên nói tiếp:

- Việc này quả thật ngu huynh muội cũng không ngờ đấy nhưng bạn Lạc thiếu hiệp rất được anh em chúng tôi đối đãi rất tử tế, xin Lạc thiếu hiệp cứ an tâm. Sở dĩ anh em chúng tôi phải làm như thế cũng là sự bất đắc dĩ đấy thôi, nên có nhiều nguyên nhân lắm, nhất thời khó mà kể xiết được...

Nói tới đó, nàng từ từ đứng dậy, mặt cười rất thành thực và nói tiếp:

- Chúng ta là bạn hay thù với nhau thì đã rõ rồi, bây giờ tôi còn có việc phải đi làm ngay, xin khất đến tối mai sẽ trở lại đây báo kiến và nói rõ nguyên nhân để thiếu hiệp hay.

Nói xong, nàng cúi đầu vái chào. Lạc Dương lại hỏi tiếp:

- Cô nương định đi cầu Bá phải không? Tại hạ cũng muốn tới đó xem sao? Chẳng hay cô nương có cho phép tại hạ được đi cùng hay không?

Thiếu nữ vừa cười vừa đáp:

- Nếu vậy còn gì hay cho bằng?

Lạc Dương liền bảo người lái đò ghé thuyền vào bờ, hai người phi thân lên bờ, vội vã đi luôn.

Tuy đi sát cạnh nhau, thân pháp của hai người vẫn nhanh như điện chớp.

oOo

Lúc ấy ánh trăng lơ mờ, cảnh sắc ở cầu Bá cũng lu mờ nốt, Lạc Dương với thiếu nữ áo đen ẩn núp ở sau một cây cổ thụ, đưa mắt nhìn về phía trước, thấy không có một bóng người nào hết. Lạc Dương ngạc nhiên vô cùng, khẽ hỏi nàng nọ rằng:

- Tại sao lại không nhìn thấy hình bóng một người nào cả?

Thiếu nữ áo đen nhếch mép cười rồi đáp:

- Tôi đoán chắc chúng tới đã lâu rồi, nhưng chưa đến canh ba nên chưa ai lộ mặt đấy thôi. Dù sao đến đúng giờ thế nào hai bên cũng xuất hiện liền.

Lạc Dương thấy nàng nói như vậy, không thèm nói chuyện nữa, cứ chăm chú nhìn vào bãi cát ở bên sông.

Hai người đứng cạnh nhau, mùi thơm ở trong người của thiếu nữ nọ tỏa ra khiến chàng ngây ngất, suýt tý nữa thì chàng cầm lòng không nổi, định ôm lấy cả thân mình của nàng vào lòng mình, sau chàng cố trấn tĩnh tâm thần và khẽ hỏi nàng rằng:

- Suýt tý nữa thì đã quên, chẳng hay cô nương quý tính danh là gì, chưa thấy cô nương cho hay?...

- Tôi họ Cao, tên Phụng Anh!

Nói xong, nàng nhìn thẳng vào mặt Lạc Dương và hỏi tiếp

- Chẳng hay đêm nay thiếu hiệp có ra tay can thiệp không?

- Bất đắc dĩ lắm mới phải ra tay, chớ thật sự tại hạ không muốn nhúng tay vào việc của họ tý nào!

- Phải như thế nào thiếu hiệp mới chịu ra tay?

- Chả nhẽ trận đấu của Tuyết Sơn Nhân Ma với Ô Phùng đêm nay, lệnh huynh muội cũng ra tay can thiệp hay sao?

Phụng Anh thấy Lạc Dương hỏi lại mình như vậy cũng phải khen chàng là người thông minh, liền tủm tỉm cười một cái rồi nói:

- Sao thiếu hiệp lại tránh câu hỏi của tôi mà không trả lời?

Lạc Dương vừa cười vừa đáp:

- Tại hạ còn nhớ khi ở Thần Nữ miếu, Ô Phùng sai người đến hẹn với Tuyết Sơn Nhân Ma đấu với nhau ở bến đò Hàm Dương, tạo sao bây giờ lại đổi chỗ đấu ở cầu Bá này?

Phụng Anh liền đáp:

- Vì bến đò Hàm Dương, người qua lại rất đông đảo nên họ mới thay đổi vị trí mà hẹn nhau đấu ở Cầu Bá này, thì thanh tịnh hơn.

Lạc Dương đã biết rõ nguyên nhân này rồi nhưng vẫn cố ý hỏi lại như vậy. Thủ hạ của Ô Phùng ngấm ngấm theo dõi Tuyết Sơn Nhân Ma, giữa đường báo với Tuyết Sơn Nhân Ma biết là Ô Phùng đã thay đổi ý kiến định đấu ở cầu Bá, không ngờ người của Cái Bang theo sau hay rõ tin này mới loan truyền đi khắp nơi, vì vậy chỉ hai ba ngày sau thôi, tất cả võ lâm ở Trung Nguyên đều hay biết hết.

Lúc ấy Lạc Dương thở dài một tiếng, vẻ mặt rầu rĩ.

Phụng Anh thấy vậy ngạc nhiên lên tiếng hỏi:

- Tại sao thiếu hiệp lại thở dài như vậy?

Lạc Dương đáp:

- Tốt hơn hết đêm nay lệnh huynh muội với tại hạ đều không nên ra tay, bất cứ hai bên thua được ra sao đều không có liên can gì đến chúng ta cả, bằng không thế nào cũng có chuyện xảy ra, như vậy kế hoạch của tại hạ sẽ hỏng hết.

Phụng Anh nghe nói như vậy mặt hơi biến sắc, vội vàng hỏi tiếp:

- Có phải thiếu hiệp nói nếu ngu huynh muội mà ra tay can thiệp vào thì thế nào thiếu hiệp cũng phá bĩnh phải không?

Lạc Dương bỗng nhìn thẳng vào mặt nàng ta, nghiêm nghị nói:

- Cô nương không nên hiểu lầm như vậy! Lệnh huynh muội tới đây là để báo thù, còn tại hạ thì vì tiêu diệt một trận tai kiếp của võ lâm, cô nương là người thông minh như vậy, cứ cân nhắc nặng nhẹ, sẽ hiểu ý định của tại hạ liền.

Phụng Anh bỗng sầm nét mặt lại, vẻ mặt lạnh lùng khôn tả.

Lạc Dương mỉm cười nói tiếp:

- Tại hạ tự biết lời nói của mình thế nào cũng làm phật lòng cô nương, nhưng tại hạ không thể nào làm thỉnh được cho nên mới phải nói trước ra như thế, đại thù của lệnh huynh muội là Tĩnh Bình với lão giặc sói đầu Kim Đỉnh, còn tại hạ không hiểu lệnh huynh muội với Ô Phùng và Tuyết Sơn Nhân Ma có liên can gì?

Bây giờ Phụng Anh mới nguôi cơn giận liền lên tiếng hỏi:

- Thiếu hiệp không biết thật hay là giả bộ thế?

Lạc Dương nghiêm nét mặt đáp:

- Tại sao tại hạ lại phải giả vờ để lừa dối cô nương?

Phụng Anh thở dài một tiếng và nói tiếp:

- Gia huynh muốn bắt giam hết bọn Ô Phùng để dụ Khúc Tĩnh Bình đắm đầu vào lưới.

- Chỉ sợ lệnh huynh mất công toi thôi!

- Sao thiếu hiệp lại nói như thế?

- Khúc Tĩnh Bình giỏi hoạt lắm, hiện nay y đang bố trí A Tu La trận ở Đại Lương, mục đích của y là muốn bắt hết thiên hạ anh hùng phản đối y, như vậy khi nào y lại chịu đắm đầu vào lưới?

Phụng Anh có vẻ không tin, vội hỏi tiếp:

- Ô Phùng với Tĩnh Bình kết minh với nhau để mưu đồ đại sự, tình như ruột thịt, nay Ô Phùng bị bắt thì khi nào y chịu ngồi yên mà không ra tay giải cứu, huống hồ những người của Ô Phùng tới đều bị bắt, y lại không ra tay cứu viện? Và lại những người đi cùng với Ô Phùng hiện có mặt ở đây, trong đó có cả bộ hạ của Tĩnh Bình!

Lạc Dương thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Cô nương chỉ biết một chứ không biết hai.

- Tại sao?

- Nói thực cho cô nương hay, việc này một vài câu chuyện không thể nào nói hết được, nhất là lúc này, đã sắp tới canh ba rồi, làm gì còn thì giờ mà nói tiếp được nữa, mong cô nương cứ tin lời nói của tại hạ đi!

- Dù tôi có tin, nhưng chắc đâu gia huynh đã tin thiếu hiệp? Thiếu hiệp phải biết gia huynh tự phụ lắm và võ công của anh ấy đã luyện đến mức thần hóa, một vài lời nói chưa chắc đã đả động nổi anh ấy đâu!

- Chẳng lẽ lệnh huynh lại không nghe lời khuyên bảo của cô nương hay sao? Nếu lời nói không đả động nổi được lệnh huynh thì còn cách gì không, xin cô nương hãy cho tại hạ biết, tại hạ sẽ cảm ơn vô cùng.

Lúc ấy đã sắp tới canh ba và Lạc Dương đã tỏ vẻ nóng lòng sốt ruột hết sức.

Phụng Anh thấy lời nói của Lạc Dương rất thành khẩn, đành gật đầu cười và đáp:

- Thôi được, để tôi đi kiểm gia huynh nói thử xem nhưng thành công hay không, tôi không dám hứa.

- Việc này lại khó khăn như thế à? Thật không ngờ lệnh huynh lại bướng bỉnh và tự phụ đến như vậy!

- Cũng như thiếu hiệp vậy, anh ấy đã định kế hoạch gì rồi thì không bao giờ chịu thay đổi hết.

Nói xong nàng liền quay mình đi luôn.

Dưới bóng trăng trên bờ sông Bá, đột nhiên có hai cái bóng đen xuất hiện, đứng vững như núi, đôi người lóng lánh từ từ liếc nhìn bốn phía xung quanh.

Lúc ấy đã là canh ba hai điểm rồi, hai người đó vừa xuất hiện một cái, khung cảnh ở nơi ấy liền tăng vẻ khủng bố ngay!

Hai người ấy là ai? Là Tuyết Sơn Nhân Ma hay là thủ hạ của y?

Là Ô Phùng hay là đảng đồ của y?

Lạc Dương là người lão luyện như thế mà cũng không sao nhận ra lai lịch hai người ấy. Nhưng cứ xem thân pháp nhanh nhẹn của hai người, chàng cũng biết chúng không phải là những tay tầm thường.

Hai người ở trên bãi cát đi lại một vòng, tuy trông bước đi của chúng loạn xạ, không có phương pháp gì cả, nhưng nhìn kỹ mới hay thân pháp của chúng quả thật huyền ảo vô cùng.

Lạc Dương thấy vậy kinh ngạc vô cùng, bụng bảo dạ rằng: "Cứ xem bước đi của hai người thì hình như chúng đang bày kỳ môn trận đồ, thật không thể tưởng tượng được và cũng không ai dám tin nữa."

Hai người ấy càng đi càng nhanh, tựa như hai cái bóng ma và càng đi càng rộng, phạm vi lan ra mấy trăm trượng.

Đột nhiên hai người đó hợp lại với nhau ở một nơi, vai sát vai nhau không sai một li một tí nào cả, đến Lạc Dương cũng phải ngẩn người ra.

Bỗng phía sau có tiếng nói kêu như tiếng nhận mà hỏi chàng rằng:

- Cử chỉ của hai người này huyền ảo lắm, thiếu hiệp có lấy làm lạ không?

Lạc Dương thấy Phụng Anh bỗng quay trở lại, trong lòng kinh hãi thâm và không hiểu tại sao nàng tới nơi và lên tiếng nói mình mới hay biết nên chàng càng kinh ngạc thêm, nhưng chàng không trả lời nàng ta vội rồi chàng lên tiếng hỏi:

- Cô nương đã gặp lệnh huynh chưa?

Phụng Anh đáp:

- Gặp rồi, nhưng gia huynh nhất định không thay đổi chính sách đã định, như vậy biết phải làm sao bây giờ đây?

- Nếu vậy tối nay lệnh huynh nhất định không thay đổi chính sách phải không?

Phụng Anh thấy Lạc Dương có vẻ giận dữ, nàng ngần người ra.

Hai cái bóng người ở trên bãi cát bỗng đồng thanh rú lên một tiếng, tiếng rú của chúng vừa kêu vừa lan đi thật xa mà mãi mãi không dứt, nhất là trong lúc đêm khuya canh vắng ở nơi rộng bao la này, nghe tiếng rú ấy của chúng lại càng rùng rợn và thể thâm thêm.

Hai người ấy cùng nhảy lên trên cao, rồi một người đi về phía đông, một người đi về phía tây. Chỉ trong nháy mắt cả hai đều khuất dạng ngay.

Phụng Anh định nói, đã bị tiếng rú đó lấn áp, nàng đành phải đưa mắt nhìn theo hai bóng của họ nhưng lúc ấy thân hình của Lạc Dương cũng đã biến mất theo, nàng không hiểu Lạc Dương bỏ đi từ lúc nào, cứ ngần người ra như người mất hồn vía vậy!

Phía góc trời bỗng có một tiếng rú thật dài, mười mấy cái bóng đen đã xuất hiện ở trên bờ sông phía bên kia và cùng chạy thẳng lên trên cầu Bá nhanh như điện chớp.

Người đi đầu chính là Ô Phùng, hai mắt lóng lánh, mặt lạnh lùng khôn tả. Những người đi theo y có cả người của phái Đại Lượng nữa.

Ô Phùng bỗng phát hiện trên mặt bãi cát có rất nhiều vết chân, y liền ngần người ra, xem xét kỹ lưỡng một hồi, rồi lại biến sắc mặt.

Thì ra những vết chân ấy, vết nào cũng sâu một thước, không sai một li một tí nào hết, nếu không phải là tay nội công tuyệt đỉnh thì làm sao mà giẫm được sâu như vậy? Hình như những vết chân đó còn có kỳ môn võ công gì nữa.

Y chưa kịp nghĩ ra bí mật ở bên trong ra sao, nhưng xa xa đã nghe có tiếng kêu thật dài. Y biết Tuyết Sơn Nhân Ma đã tới, liền giơ tay ra hiệu bảo các người tùy tùng đứng xếp hàng thành trận để đợi chờ.

Từ khi hỏa thiêu Thất Tinh Trang, Ô Phùng giết chết cha con Bào Húc rồi mới hay con gái cưng của mình đã bị ba hòa thượng bắt đi, y đã đuổi theo về phía tây nam tìm kiếm, vì không biết lai lịch của ba hòa thượng đó, y đã mù quáng gặp chùa khám chùa, gặp miếu lục soát miếu, y ác độc khôn tả, hễ ai cãi cọ nữa lời thì y ra tay giết ngay, vì vậy y mới gây ra không biết bao nhiêu thâm thù và xung quanh y không biết bao nhiêu là kẻ địch.

Ô Phùng phát hiện những người vừa tới đó không phải là Tuyết Sơn Nhân Ma mà lại là quần hùng của hắc bạch hai đạo! Tất cả liền tiếp tới rất đông đảo, người nào người nấy đều mặt lạnh lùng!

Hãy nói tại sao Lạc Dương lại bỗng nhiên rời bỏ nơi đó mà đi như thế. Có phải vì chàng thấy không hợp chuyện với Phụng Anh mà bỏ đi như vậy hay không?

Không! Chỉ vì chàng vừa trông thấy một cái bóng trông giống hệt Hỏa Linh Chân Quân nên chàng bỗng nghĩ ra một kế mới gỡ khinh công tuyệt mức ra mà đuổi theo.

Hỏa Linh Chân Quân đang đi bỗng nghe thấy phía sau có tiếng chân người đuổi theo và hỏi:

- Tôn lão sư khoan đi đã!

Y đã nghe ra giọng nói đó là giọng nói của Lạc Thiên, ngạc nhiên vô cùng vội quay đầu lại nhìn mới biết chính là Lạc Thiên thật.

Y cúi đầu vái chào và ngạc nhiên hỏi:

- Hạ đàn chủ không tọa trấn ở Đại Lượng, còn tới đây làm chi?

Lạc Thiên chấp tay đáp lễ mỉm cười trả lời:

- Hạ mõ vì không yên tâm các người nên mới tới đây để tiếp ứng, quả nhiên Hạ mõ đoán không sai, tối hôm nay người dự hội còn có một tay cường địch của Sơn chủ ở trong nữa. Y định giết hại những người dự hội và cả Ô Phùng nữa.

Nói tới đây, chàng ngừng giây lát lại hỏi tiếp:

- Bây giờ Tôn lão sư định đi đâu thế?

Hỏa Linh Chân Quân đáp:

- Đệ vì bọn Tuyết Sơn Nhân Ma lúc ban chiều đã trước sau tới đây thăm dò và xem xét địa hình rồi chúng lại đi ngay đệ ngấm ngấm theo sau, thấy ẩn núp trong một đạo quan ở phía tây thành Hàm Dương, bây giờ đệ mới quay trở về báo cho Ô Phùng biết. Hạ đàn chủ có cần đệ thưa rõ nội dung không?

Lạc Thiên mỉm cười lắc đầu đáp:

- Lúc này không cần vội, phiền Tôn lão sư hãy truyền một mật lệnh cho các vị lão sư của Đại Lượng hay, tối hôm nay không được tham dự vào trận đấu của Ô Phùng và Tuyết Sơn Nhân Ma, nhưng cần nhất đừng cho Ô Phùng biết.

- Đệ xin tuân lệnh, chẳng hay cường địch của Sơn chủ là ai thế? Hạ đàn chủ có thể cho biết được không?

- Cử chỉ của người này thần bí lắm, Hạ mỗ còn chưa biết được y là ai, Tôn lão sư mau đi ngay đi, muộn sợ không kịp đấy và chưa biết chừng còn lỡ đến tính mạng của mọi người là đáng khác!

Hỏa Linh Chân Quân thấy Lạc Thiên trình trọng như vậy không dám trì hoãn, vội cáo từ đi luôn, chỉ thoáng cái đã mất tung tích ngay.

Lạc Dương thấy Hỏa Linh Chân Quân đi rồi, đang định quay người trở lại thì bỗng thấy trong bụi cây có hai người lướt tới.

Dưới ánh trăng, chàng nhận ra hai người đó chính là Tề Hồng với Bách Thành, mừng rỡ vô cùng, vội chạy lên nghênh đón.

Tề Hồng khẽ cười và nói:

- Dụng ý của lão tới đây là muốn đi Đại Lượng một phen, hiền điệt mau cho lão biết lối vào Đại Lượng như thế nào?

Lạc Dương cả kinh đáp:

- Tề thúc phụ không nên mạo hiểm như thế!

Tề Hồng đáp:

- Hiền điệt đừng coi thường lão như thế, lão thừa lệnh của lệnh sư tới giúp hiền điệt, hơn nữa lão tự có cách đối phó riêng.

Lạc Dương đành phải nói đường lối vào Đại Lượng như thế nào được an toàn rồi kiên quyết mời Tề Hồng đi tới Thanh Âm am trước.

Tề Hồng gật đầu nhận lời.

Bách Thành đã biết ba nàng đã trở về Lư Toàn Cốc rồi mới yên tâm và nói tiếp:

- Phen này Trần mỗ đến đây trước hết là đưa đường cho Tề đại hiệp và điều cần nhất là vì chuyện Cốc cô nương không từ biệt mà đi, hiện giờ Cốc lão tiên bối với vợ lo khôn tả đang định đi tìm kiếm, sau Trần mỗ khuyên bảo hai vị ấy mới thôi nên Trần mỗ tới đây là muốn khuyên Cốc cô nương mau mau quay trở về rồi Trần mỗ cũng phải trở về ngay.

Lạc Dương vội nói:

- Lão sư đã tới, hãy ở lại đây nghĩ kế hộ tại hạ!

Bách Thành mỉm cười nói:

- Thiếu hiệp đã gặp thiếu nữ họ Cao chưa?

Lạc Dương bồng mặt đỏ bừng và đáp:

- Đã gặp rồi nhưng...

Bách Thành rĩ tai chàng, nói một hồi, chàng vội đáp:

- Tại hạ làm sao mà giở thủ đoạn ấy ra được?

- Làm việc lớn không nên câu nệ tiểu tiết, chẳng lẽ thiếu hiệp không nghĩ đến đại cục của võ lâm hay sao?

Nói xong, lão hiệp liền kéo Tề Hồng đi luôn.

Lạc Dương đứng ngăn người ra lẩm bẩm tự nói:

- Như vậy ta ra tay sao đặng?

Chàng lắc đầu thở dài một tiếng rồi quay mình đi luôn.

Phụng Anh bỗng thấy Lạc Dương quay trở về liền cau mày hỏi:

- Vừa rồi thiếu hiệp đi đâu thế?

Giọng nói của nàng có vẻ ai oán, Lạc Dương vội đáp:

- Tại hạ muốn bỏ đi nhưng nghĩ lại tại hạ cũng cảm thấy chính sách của mình đã định làm sao mà thay đổi nổi, cũng giống như lệnh huynh vậy! Như tên đặt ở trên cung, thế nào cũng phải bắn ra mới được, cho nên tại hạ mới quay trở lại! Hà... sự thật tại hạ không muốn gây gỗ với lệnh huynh đâu! Nhưng mỗi người có một chí hướng riêng, muốn miễn cưỡng cũng không được. Phụng Anh lại hỏi tiếp:

- Như vậy thiếu hiệp nhất định phải ra tay ư?

- Nếu cần tại hạ vẫn có thể tránh ra tay được.

Phụng Anh lắng lặng không nói năng gì hết.

Trên bãi cát, võ lâm quần hùng đã tề tập đông đảo. Ai nấy đang lăm le chực đấu với nhau y như thuốc nổ, chỉ cần châm ngòi một cái sẽ nổ tung lên liền.

Lạc Dương thấy vậy nói tiếp:

- Có lẽ cô nương bất mãn với tại hạ nhưng quả thật tại hạ tiến thoái lưỡng nan!

Phụng Anh thở dài một tiếng đáp:

- Tôi có cái gì không vui đâu, tôi chỉ lo lát nữa thiếu hiệp có ra tay đấu với gia huynh, rồi không biết mèo nào cắn mỉu nào, tính gia huynh rất nóng nảy, võ công rất dữ dội, lại quái dị, đã ra tay thì không nể nang ai cả, nhớ...

- Cô nương khỏi phải vì việc này mà lo buồn, tuy võ công của tại hạ tầm thường thật nhưng vẫn tự tin có thể tự bảo vệ lấy mình được!

Trong bụi cây đột nhiên có tiếng cười nhạt hỏi:

- Có thật vậy không?

Phụng Anh thất kinh la lớn:

- Đại ca!

Rồi nàng vội chạy về phía đó ngay.

Lạc Dương từ từ bỏ mặt nạ da người ra, lấy một chiếc quạt nan đen ra phe phẩy.

Lúc này Phụng Anh mới trông thấy rõ mặt thật của chàng, quả thật chàng đẹp trai không khác gì Phan An, miệng nhếch mép cười, hai hàm răng vừa trắng vừa đều, trông thật anh tuấn khôn tả, nàng mê man vô cùng! Nàng liền liếc mắt nhìn chàng một cái, trong lòng đã say đắm.

Thiếu niên họ Cao thấy vậy đã biết tâm ý của đứa em gái của mình rồi, nhưng y thấy Lạc Dương quả thật là anh tuấn, trong lòng cũng phải khen ngợi thầm và bụng bảo dạ rằng: "Xưa nay Phụng muội rất tự phụ, không bao giờ để ý tới một thanh niên nào cả, nhưng bây giờ cứ xem thần sắc của nàng thì hình như nàng đã yêu chàng thiếu niên này rồi. Như vậy, việc này khiến ta khó xử qua."

Nghĩ đoạn y thở dài một tiếng.

Phụng Anh nghe tiếng thở dài của người anh, nàng như mê man mới thức tỉnh vậy, liền kêu ồ một tiếng, rồi giới thiệu với người anh rằng:

- Thưa anh, vị này là Lạc thiếu hiệp đấy!

Thiếu niên họ Cao chấp tay chào, lạnh lùng nói:

- Tại hạ là Cao Thiên Đức, rất hân hạnh được quen biết các hạ. Vừa rồi đệ nghe tiểu muội nói thì đêm nay hình như các hạ định ra tay ngăn cản...

Y chưa dứt lời, Lạc Dương đã xua tay đỡ lời:

- Cao huynh chớ có hiểu lầm như thế. Tại hạ đã được lệnh muội cho hay kế hoạch của huynh rồi nhưng tại hạ đã nghĩ kỹ, nếu huynh làm như thế không những huynh bị thiệt hại

mà tại hạ cũng bị bắt lợi lây. Việc làm không có ích lợi gì cho mình và cho người thì người thông minh không bao giờ làm đâu.

- Lời nói của các hạ hình như có lý đấy nhưng kế hoạch của tại hạ đã định rồi, không thể nào thay đổi được.

- Tại hạ cũng vậy.

- Xem như vậy, có lẽ tại hạ với các hạ đến phải đấu thí mạng một phen mất.

- Không chóng thì chày, chúng ta thế nào cũng phải thành kẻ địch chứ không sai.

Thiên Đức thấy Lạc Dương nói như vậy, liền nổi giận. Phụng Anh cũng nổi giận đưa mắt nhìn người anh và gọi:

- Đại ca.

Thấy thần sắc của em mình như vậy, Thiên Đức giật mình vội đáp:

- Hiền muội đã biết rõ tính nết của ngu huynh rồi, hễ đã quyết định việc gì rồi là không bao giờ thay đổi cả. Dù có thất bại cũng không hề hối hận.

Phụng Anh cười nhạt đỡ lời:

- Anh bướng bỉnh thật. Anh tưởng những việc mà anh đã quyết định không sai hỏng bao giờ hay sao?

Thiên Đức biết em gái đã tức giận thật sự, liền đưa mắt nhìn Lạc Dương thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Nếu các hạ muốn tại hạ thay đổi kế hoạch thì các hạ phải làm thế nào cho tại hạ tâm phục khẩu phục mới được.

Lạc Dương ngẫm nghĩ giây lát rồi gật đầu đáp:

- Tại hạ tự biết võ công của mình rất non nớt nhưng vì đại cục của võ lâm mà cố gắng tuân lệnh vậy. Cao huynh võ công cái thế, mong huynh nương tay cho.

Thiên Đức thấy Lạc Dương nói như vậy mới nguôi cơn giận và nói với Phụng Anh:

- Phụng muội làm trọng tài cho. Ngu huynh chỉ cần tấn công ba thế thôi, nếu thiếu hiệp này tiếp được ba thế võ của ngu huynh thì việc đêm nay coi như đã hủy bỏ.

Lạc Dương liền đỡ lời:

- Thì giờ rất eo hẹp, mời Cao huynh ra tay ngay.

Thiên Đức liền giở thế Thiên Phong Phúc Vũ (mưa phủ nghìn ngọn núi) ra, tay của y biến thành vô số ảo ảnh, nhanh như điện chớp, nhằm người của Lạc Dương tấn công luôn. Thật là kỳ diệu khôn lường.

Lạc Dương thấy Thiên Đức giở thế võ huyền ảo ấy ra mới tin lời nói của Phụng Anh không sai nên chàng kinh hãi vô cùng.

Nhưng gần đây Lạc Dương đã thâm lượm được rất nhiều kinh nghiệm đối địch nên chàng đã nhận thấy thế võ của đối thủ tuy nhanh và huyền ảo thật nhưng vẫn chưa giở toàn lực ra, vì vậy chàng đoán chắc trong thế võ ấy còn nhiều biến hóa nên chàng đã quyết định cứ bình tĩnh mà chống đỡ.

Khi chàng thấy bóng tay và kinh phong của Thiên Đức đã dồn tới trước, liền đưa chân trái sang bên mà lướt người sang bên phải để tránh né. Quả nhiên Thiên Đức thấy Lạc Dương đưa chân sang bên trái tưởng chàng né sang bên ấy, vội quát lớn một tiếng, chỉ và tay hợp lại thành một mà tấn công về phía bên trái tới tấp. Kinh phong của y quá mạnh, những cành lá của những cây ở xung quanh đây cũng phải rụng gãy rất nhiều. Nhưng Lạc Dương lại tránh sang phía bên phải nên thế công của Thiên Đức đều hụt hết. Đồng thời, Lạc Dương còn giở Huyền Thiên Thất Tinh Bộ ra đối phó nữa.

Thiên Đức thấy thế công của mình đánh hụt, liền quay ngay người lại như bóng với hình đuổi theo đối thủ tấn công tiếp, nhưng Lạc Dương đã giở bộ pháp Huyền Thiên Thất Tinh ra rồi thì Thiên Đức đừng có mong va đụng vào được tà áo của chàng.

Bộ pháp của Lạc Dương càng ngày càng nhanh, khiến Thiên Đức mệt nhọc hết sức.

Phụng Anh đứng cạnh thấy Lạc Dương có bộ pháp kỳ dị như vậy cũng phải kinh ngạc, nàng chỉ lo anh mình then quá hóa nổi giận, giở sát thủ ra thì nguy tai cho người yêu nên nàng tỏ vẻ rầu rĩ vô cùng.

Nàng bỗng nghe thấy Lạc Dương lên tiếng hỏi:

- Thế nào, thế thứ nhất của Cao huynh chưa giở ra hết ư?

Thiên Đức đột nhiên nhảy lui về phía sau mấy bước, ngừng tay lại không tấn công nữa mà cười nhạt đáp:

- Thân pháp tiểu xảo của các hạ cao minh thật nên mới tránh nổi thế thứ nhất của tại hạ. Nên tại hạ chịu phục lắm.

Lời nói của y có ý là Lạc Dương không có tài ba thực học gì cả, chỉ nhờ có thân pháp linh hoạt mà may mắn tránh thoát thôi.

Lạc Dương hiểu ngay ý nghĩa lời nói ấy của Thiên Đức, liền lên tiếng nói:

- Cao huynh giở thế thứ hai ra tấn công tiếp đi!

Thiên Đức bỗng nhiên tiến lên hai bước rồi đột nhiên quay người lại, tung mình nhảy lên trên cao, giở thế Nhật Nguyệt Bình Không (mặt trời và mặt trăng cùng treo ở trên không) và dùng toàn lực tấn công xuống.

Phen này y đoán chắc, công lực của Lạc Dương có cao đến đâu cũng không thể né tránh thế võ lợi hại này của y.

Ngờ đâu, sự ước đoán ấy của y đã sai hẳn, chỉ thấy Lạc Dương nhảy sang bên trái bảy thước, giờ một chưởng ra chờ người của Thiên Đức vừa xuống tới lưng chừng liền tấn công ngay.

Chưởng của hai người va đụng nhau, chỉ nghe thấy kêu bung một tiếng, Thiên Đức đã cảm thấy khí huyết trong người rạo rục, đầu óc choáng váng, suýt tí đứng không vững.

Lạc Dương đẩy một chưởng ra rồi, liền đi chéo ba bước.

Phụng Anh thấy sắc mặt của anh mình nhợt nhạt, mồ hôi trán nhễ nhại, biết anh mình đã bị thiệt thòi ngấm rồi nhưng sợ anh mình sẽ nổi khùng, liền giả bộ giận dữ xen lời nói:

- Đại ca lạ thật, thù lớn của mình còn chưa trả mà lại gây thêm cường địch, tiểu muội không muốn anh đi trái hướng như thế, thôi chúng ta mỗi người đi một đường, ai đi đường người ấy vậy.

Nói xong, nàng quay người đi luôn, Thiên Đức thấy vậy cả kinh, mắt tỏ vẻ oán thán cười nhạt nói:

- Nếu xá muội có mệnh hệ nào, mỗ sẽ không để yên cho các hạ đâu.

Lạc Dương mỉm cười hỏi lại:

- Thế Cao huynh đã giao xá muội cho tại hạ rồi ư?

Lúc này Thiên Đức mới biết mình lỡ lời, không sao nói được, liền giậm chân một cái, rồi quay mình đuổi theo Phụng Anh ngay.

Lạc Dương nghĩ đến trận đấu của Tuyết Sơn Nhân Ma với Ô Phùng cũng vội quay mình đi ra ngoài rừng.

Chàng thấy Ô Phùng vẫn đứng yên ở chỗ cũ, không hề cử động gì hết, hai mắt vẫn sáng quắc nhìn tứ phía.

Quần hùng đứng ở đằng xa đang thì thầm nhỏ to với nhau, mắt cứ nhìn xuống những vết chân trên bãi cát, nhưng trước sau vẫn chưa thấy Tuyết Sơn Nhân Ma xuất hiện, chả nhẽ y lại đang đi giữa đường gặp phải chuyện gì không may xảy ra chẳng? Bằng không y không giữ lời hứa mà đúng giờ đúng lúc.

Thấy Tuyết Sơn Nhân Ma thất hẹn, võ lâm quần hùng đều bàn tán, phê bình, kẻ chê trách, người thông cảm, mỗi người một ý kiến. Dần dần Ô Phùng không sao chịu được, liền nổi giận và định đem quần hùng ra tiết hận. Y cười khinh và nói:

- Các vị không quản ngại đường xá xa xôi tới đây, có phải định lãnh cái chết của lão phu ban cho đấy không?

Đột nhiên có người trong bọn quần hùng cười như điên, như khùng đáp:

- Ô Phùng, ngươi gây địch quá nhiều, kế toán quá sâu, mà lại còn dám ăn nói ngông cuồng như thế, thật là không biết xấu hổ. Ngươi phải biết tối hôm nay trong bọn chúng ta đây cũng có khá nhiều người chỉ muốn xé xác ngươi ra làm muôn mảnh, nhưng vì tối hôm nay, ngươi đã trót hẹn ước với Tuyết Sơn Nhân Ma rồi, quân tử không bao giờ nhân khi người ta nguy nan mà ra tay đâu. Tối hôm nay, dù ngươi thắng hay bại cũng không sao thoát khỏi mối nguy bị mọi người vây đánh.

Ô Phùng nghe thấy người ấy nói như thế, trong lòng kinh hãi thẳm, nhưng lại càng làm cho y hung tàn thêm mà ngửa mặt lên cười khanh khách. Tiếng cười của y khiến ai nghe thấy cũng phải rùng mình.

Võ lâm quần hùng ai nấy đều biến sắc mặt, ngấm ngấm phòng bị.

Tiếng cười quái dị của y chưa dứt thì đằng xa đã có giọng nói lạnh lùng vọng tới:

- Ô Phùng, làm bạn phải đợi chờ lâu như vậy, thật không nên không phải.

Mọi người liền thấy, một cái bóng xám nhanh như sao sa phi tới. Lúc người đó đến gần, quần hùng mới rõ người đó là một ông già gầy cao, mặt như hạc cổ dài, trán lồi, đầu sói, răng ló, mồm cười khì và nói tiếp:

- Ô Phùng, bạn đừng hòng thả những con bò cạp độc ra để giết hại hết quần hùng, bạn phải biết bò cạp độc của bạn đã cắn người rồi, chất độc sẽ không còn mạnh như trước, rút cục còn biến thành phế vật, như vậy còn muốn ám hại lão phu đây thì thật là khó hơn lên trời lấy trăng.

Ô Phùng thấy đối phương nói trúng tâm ý của mình, mặt đỏ bừng, liền lớn tiếng quát mắng:

- Dù Ô mỡ không dùng đến bò cạp độc, người cũng khó mà thoát khỏi cái chết.

Tuyết Sơn Nhân Ma cất tiếng cười như khóc vậy và hỏi lại:

- Có thật không? Lão phu không tin, trong võ lâm đồn đại người chỉ nhờ có những con thiết khiết đó mà nổi danh, sự thật thì người không có tài ba tuyệt học gì cả.

Ô Phùng tức giận như nổ lửa, quát bảo tiếp:

- Được, ta với người chỉ được dùng tài ba tuyệt học đấu với nhau thôi.

Tuyết Sơn Nhân Ma thấy Ô Phùng đã trúng kế không sử dụng bò cạp độc, trong lòng mới hơi yên, liền chấp tay chào và đáp:

- Ô huynh quả thật là anh hùng và đủ thấy ý kiến của huynh rất cao minh, xin huynh cứ ra tay tấn công đi.

Một đám mây bay tới che lấp ánh sáng trăng, quần hùng của Võ Lâm đột nhiên giải tán hết, chỉ trong nháy mắt đã đi sạch. Tình thế rất kỳ lạ khiến Ô Phùng và Tuyết Sơn Nhân Ma ngạc nhiên vô cùng.

Tuyết Sơn Nhân Ma và Ô Phùng đang ngỡ ngàng thì đột nhiên Ô Phùng cười nhạt một tiếng và hỏi:

- Có nên để thuộc hạ các người đi điều tra không?

Tuyết Sơn Nhân Ma đề nghị như vậy nhưng Ô Phùng hừ một tiếng và đáp:

- Chúng ta cần phải đề phòng bọn chuột nhất tấn công lén, mau đi mau về nhé.

Liền có bảy tám người chia làm bốn ngã đi luôn.

Đột nhiên có tiếng rú kêu nổi lên, liền có rất nhiều bóng đen chạy tới chỗ bãi cát mà đứng vào những vết chân ở nơi đó, bày thành một trận đồ quái dị và huyền ảo.

Ô Phùng với Tuyết Sơn Nhân Ma mới hiểu người ta định bắt sống hai người, cả hai tức giận khôn tả.

Tuyết Sơn Nhân Ma lớn tiếng quát hỏi:

- Ai sai khiến các người làm như vậy?

Một người trong bọn lớn tiếng đáp:

- Hai vị thúc thủ chịu trời theo chúng tôi đi tới nơi sẽ biết liền, đừng có thị mạnh mà chống cự nữa, như vậy đối với hai vị không có ích lợi gì đâu.

Ô Phùng mặt lộ sát khí lớn tiếng trả lời:

- Cái trận nho nhỏ này, giữ sao nổi lão phu, lão phu sẽ đánh cho các ngươi máu nhuộm bãi cát, xác chồng chất thành núi.

Người nọ lại đáp:

- Hai vị đừng tưởng mình danh trấn võ lâm được người ta gọi là Hoàn Vũ Tam Tuyệt nhưng muốn ra khỏi trận nho nhỏ này không phải chuyện dễ, nếu hai vị không tin thì cứ thử xem, lời của tạt hạ nói có sai không?

Ô Phùng đến gần rí tai Tuyết Sơn Nhân Ma khẽ nói:

- Chúng ta chia làm hai đường, mỗi người xông pha một phía, nhân lúc chúng chưa phát động, chúng ta đánh cho chúng một trận không kịp trở tay.

Nói xong, y liền vận nội gia cương khí lên, rồi múa chưởng tấn công luôn.

Y đột nhiên ra tay, thế công của y vừa kỳ ảo vừa nhanh như điện chớp, tay trái sử dụng chưởng, tay phải rút Thái A Kiếm ra nhằm những người đứng ở trong Hỏa Thụ Ngân Hoa (cây lửa hoa bạc). Những người đứng trước mặt y tránh né không kịp, kêu rú mấy tiếng, ngã lăn ra chết tốt.

Thái A Kiếm của y tuy là kiếm giả nhưng cũng làm bằng thép Miến Điện nên sắc bén hơn kiếm thường rất nhiều, mới thoáng trông không ai có thể biết là kiếm giả cả.

Tuyết Sơn Nhân Ma cũng ra tay tấn công một lúc, thoạt tiên y ném một vùng ám khí độc, rồi múa song chưởng tấn công luôn, liền có mấy người chết ngay tại chỗ, nhưng những người đó đã được huấn luyện khá lâu, tuy thấy đồng bọn bị giết chết như vậy mà không hãi sợ gì cả, lại có những người khác tiến lên thay vào chỗ đó liền và chúng cũng phản công lại bằng chưởng phong, đạo quang nổ bắn ra như mưa, nhằm Tuyết Sơn Nhân Ma với Ô Phùng hai người phản công lại như vũ bão.

Tuyết Sơn Nhân Ma với Ô Phùng đều là cao thủ trong võ lâm, kiến thức rất rộng, trận này oai lực rất mạnh, biến hóa tinh kỳ không kém gì La Hán Trận nổi tiếng trên giang hồ.

Canh tư sắp tàn, trăng và sao sắp lặn, tấn công nửa canh trời mà hai tuyệt không sao phá nổi trận thức ấy, mồ hôi đã ướt đầm, chân nguyên tiêu hao gần hết còn đối phương cũng bị đánh chết hơn hai mươi người, nhưng chúng bị giết người này có người khác xông lên bổ túc, thế công rất mãnh liệt mà võ công của chúng hình như chuyển khắc võ công của hai tuyệt vậy, đủ thấy những người này phải lựa chọn trong đám đông.

Ô Phùng tức giận khôn tả, đã nổi sát khí, vừa tấn công vừa tung mình nhảy lên trên tron bảy tám trượng, rồi nhắm tám chín người mà đánh úp xuống.

Tình hình như thế lại kéo dài thêm nửa canh nữa, Tuyết Sơn Nhân Ma với Ô Phùng đã mấy lần hạ sát thủ như vậy mà cũng không sao phá nổi vòng vây, trái lại còn bị chúng phản công lại, khiến cho hai người phải chống đỡ là khác.

Hai người quyết tâm mong thế nào cũng phải ra khỏi được vòng vây nên Ô Phùng đã lấy chín con bò cạp ra ném vào chín người, rồi thừa cơ đó Ô Phùng nhảy ra ngoài xa mười mấy trượng, nhanh khôn tả.

Chín người nọ bị bò cạp độc cắn, kêu rú thảm khốc vô cùng, rồi người như điều đứt dây, ngã lăn xuống đất. Chín con bò cạp cắn chín người xong, liền theo Ô Phùng ngay. Ngờ đâu lúc Ô Phùng vừa tung mình nhảy đi thì đã có một cái bóng đen tà tà bay tới, múa một chiếc gậy ba góc tấn công tới, Ô Phùng giở thế Chu Xứ Trảm Giao (Chu Xứ chém thường luồng) phản công lại. Nhưng cái đực hình ba góc của người nọ có ánh sáng bạc lác mắt, đã phá được chướng phong và gạt kiếm thế của y rồi đâm thẳng vào ngực y ngay.

Ô Phùng bị đâm một nhát dao vào ngực, cương khí hộ thân tản mát ngay, đau buốt tận tim, la lớn một tiếng, nhưng thần trí của y còn tỉnh táo, nên tấn công tiếp một chưởng, đẩy người nọ bắn sang bên, nhờ vậy y tung người vọt băng qua người nọ để tẩu thoát.

Chín con bò cạp độc hóa thành chín sợi dây đen bay lên trên vai của Ô Phùng.

Người nọ đâm trúng Ô Phùng rồi, không ngờ đối phương có sức phản công lại nên y bị đánh rớt xuống, thấy Ô Phùng đào tẩu mất dạng, y giậm chân thở dài một tiếng, trong lòng bực tức vô cùng.

Ô Phùng đào tẩu thoát thân, Tuyết Sơn Nhân Ma lại càng bị áp lực mạnh thêm, tấn công ít, phòng thủ nhiều, sức yếu dần. Y song quyền không địch nổi bốn tay, hướng hồ những người bao vây càng ngày càng đông, người nọ múa chiếc đực ba góc, xông lại tấn công Tuyết Sơn Nhân Ma. Đầu Tuyết Sơn Nhân Ma đã có nhiều chỗ bị đâm trúng, đau nhức như bị dao cắt, kêu hú luôn mồm, người loạng choạng suýt ngã. Mấy cái bóng đen liền xông lại bắt giữ ngay, Tuyết Sơn Nhân Ma không sao kháng cự được nữa. Tuyết Sơn Nhân Ma ngẩng đầu nhìn kỹ, nhận ra những người này đều là những người gặp ở Thần Nữ miếu, thủ hạ của thiếu niên họ Cao, nên y kinh hãi, thất thanh hỏi:

- Thế ra là ngươi, lão với ngươi có thù oán gì với nhau đâu, chỉ vì ở Thần Nữ miếu chúng ta không hợp chuyện được.

Người cầm đực ba góc chính là Thiên Đức thật, y cười nhạt đáp:

- Ngươi bị người ta thù oán rất nhiều, chẳng hay ngươi có biết không?

Nói xong, y phẩy tay ra hiệu bảo mọi người dẫn Tuyết Sơn Nhân Ma, kiêng những người bị thương đi luôn.

Lúc ấy trên bãi cát chỉ còn lại những vết chân thoi, cảnh tượng thật là bi đát khôn tả.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>